יום הכפורים פרק שמיני יומא

הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר וחכמים אוסרים. בפרק במה אשה (שבת דף סו.) פרש"י משום דלמא תכשיט הוא ומשמע דאסור ליה משום דחשוב כמשוי ולא היי מגעל אלא על עור אבל על עץ לא וכן משמע בגמרא התם דקאמר דלרבי מאיר חלילה בקב הקיטע דחשיב מגעל ולרבי יוסי חלילה פסולה דלא חשיב מגעל ור"ח הקשה דהא מסקינן הכא דפליגי לר' חייא דלמא משמתיו ואתי לאתויי לרבנא דאמרי אמות מגעל הוי ולא הוי מגעל אלא לאתויי מלך ולא לאתויי מלך אבל לכולי עלמא מגעל הוי והא דקאמר התם דלרבי מאיר חולין ד' ולר' יוסי לא אר"י דהייט מגעל דרבי יוסי דכי היכי דחיים דילמא נפיל לפי שהוא רחב מהאי מגעל נמי אין חוצלת בו דקאמר בפרק מלמד חלילה (יומא דף קג:) נעלו הרלוי לו פרט לגדול שאינו יכול להלך בו והקשה רבינו שמשון מדתניא בפרק מלמד חלילה חלילה בקב הקיטע חלילה כשירה באמפליא של בגד חלילה פסולה ופריך קב הקיטע מני רבי מאיר היא דתנן הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר ורבי יוסי אוסר באמפליא של בגד אתמן לרבנן דהייט רבי יוסי דפליג על רבי מאיר והיכי משמע ליה דאתמן לרבי יוסי טפי מלרבי מאיר והא הא דלא חשיב ר' יוסי קב הקיטע כמגעל הייט משום דדלכו ליפסק וליפול אבל אמפליא של בגד לא חשיב דילמא אפילו רבי יוסי מודה ופירק ר"י דודאי המקשה הוה ס"ד דטעמא דרבי יוסי משום הא דלא חשיב מגעל אלא של עור דבע"ל לא מיתוקמא ליה הא דקתני באמפליא של בגד חלילה פסולה דאי לרבי יוסי נמי מגעל הוי הא מני לא רבי מאיר ולא רבי יוסי ובמסקנא דאמר (ג) סולה רבי מאיר היא וטעמא דפסיל באמפליא משום דלא מגיגה מלי למיהוי שפיר טעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסיק יומא כיון דמגיגה ס"ד דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסיק אלא קא משני (ד) מדסיפא רבנן ריש"א נמי דבנן וריש"א במחופה עור אמאי קתני ליה אמאי אי במחופה עור דקאמר הייט בפנים שמחוך כך הוא מתקלר ומתייבש למדה רגלו לא נמי ס"ל שהוא מחופה הוא יכול לטפול ולקושרו כדי שיעמוד בחוזק סביב רגלו:

הקיטע יוצא בקב שלו. פרש"י פרק במה אשה מי שנקטעה רגלו עשה לו פמין דפוס רגל ומוקן בו מעט לבשים לתוך שוקו בכותנו. ולא הוצרכו לברר פורש"ת דקשיא ליה ל"ל אמאי רבי יוסי אוסר והא דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסיק ואתי לאתויי והא לא כפיל אינו יכול לזוז מעט עד שיזחזר ויבעלנו, ועוד הקשה דהאמר אביי בפרק במה אשה (שבת דף סו.) דאין מומא מדרס משום דלא סמיך מיעוטיה ולא כפרש"י והלא אין סמך גדול מזה, ומיהו אורי"י דלא קשה כולי האי שאין אותו קב לריך לו כל כך שהוא נשמן על מקלות שבידיו כדרך התגרנין ואינו נשמן כלל על הקב והייטו סמוכות שלו דקתני התם יוצאין בהן בשבת לדברי הכל ולא כמו שפרש"י שטושה עור לרגלי שוקיו וגורר בקרקע כשנקטעו שתי רגליו ומהאי טעמא נמי אתי שפיר דאחייי לא תשיב ליה מדרס שאינו נשמן עליו אלא פעמים הוא נשמן עליו ולא פעמים הוא נוגע בקרקע כלל אבל פרש פו"י מי שנקטעה רגלו עושה לו קב כמין סנדל ומניחו במקום הרגל וגרלה כאלו יש לו רגל ויכול ללכת בו בשבת כמו במגפיו וכופה שוקו לאחוריו וקושר סמוכות של עץ מכף ירכו שקוריו אשקל"ל וסומך בו שוקו ומהלך בה והייטו סמוכות שלו דקתני התם סמוכות שלו ממה מדרס ויוצאין בהן בשבת וכנסנסין בהן לעורה ואותו קב שמניח במקום פרסה רגלו אינו אלא כדי שיהו סבורין הרואים שרגל שלימה יש לו ומפני החולי אינו יכול לדרוך עליו ואם יש באותו קב כיש קיבוע כתיתין ממה כמיתין הייט גמי לו מוכין לו כל דבר רך שהוא נוחן בקב להגאתו כדי שלא יכאב לו כשיגע רגלו בקב ממה דאיכא מאן דאמרי בגמרא ממה מומאת מת ואיכא מאן דאמר מומאת מדרס לפי שהוא נשמן עליו ולא רבי יוסי ובמסקנא דאמר דשמואל דקאמר הא מני ר"מ היא דאמר דמומאת מדרס לא מבטלי אינון מן הכלל דאמר ר' יוחנן בן מרי מודה רבי יוסי שאין רגלות נשמנות בקב ול